

Dilluns al vespre, al Col·legi d'Advocats: per un diàleg ad intra

Dc, 15/05/2013 per Josep Maria Car...

[Minoria creativa](#)

Des de fa més o menys un any, ens reunim, de manera periòdica, Josep Miró Ardèvol, Josep Maria Cullell, Jordi López-Camps, Francesc Torralba i un servidor. Sense voler representar cap de les institucions en les que treballem socialment i eclesialment, i sempre a títol individual, ens hem trobat per compartir els diferents itineraris espirituals i eclesials, les nostres diferents mirades de la situació que vivim, amb la convicció que allò que ens uneix i que assenta les nostres vides és més fort que allò que ens separa.

La majoria de nosaltres hem estat uns defensors del diàleg ecumènic i interreligiós, però massa vegades hem abandonat el diàleg ad intra. Durant aquest any, hem volgut, precisament, visualitzar que no només és possible i indispensable un diàleg d'aquesta mena, sinó que és necessari i que, més enllà dels nostres itineraris, és el nostre deure promoure espais eclesials de **comunió i compromís**. Per això hem [publicat tres articles](#) a La Vanguardia i convocàvem l'acte al Col·legi d'Advocats sobre "Església: pertinença i coresponsabilitat".

Cadascú hi va intervenir des de diferents òptiques vitals, amb una magnífica presentació del periodista Enric Juliana. En López-Camps fent una confessió de fe; en Torralba, enraonant les bases de la responsabilitat i la pertinença, apostant per un humanisme global partint de la nostra herència cristiana; en Miró-Ardèvol, reivindicant la força de la unitat i de la comunitat cristiana davant la fragmentació i l'individualisme creixent. Jo vaig atrevir-me a proposar algunes línies de fons de cara al futur de l'Església. Va ser un acte auster, senzill, on vàrem voler reivindicar la nostra herència cristiana i la seva vigència en la societat.

Probablement, un dels problemes greus que estem vivint, i que es troba a la base de l'actual crisi en les societats occidentals, rau en "l'eclipsi de Déu" i l'arraconament de la fe en l'àmbit privat. En les societats occidentals que, almenys fins ara, han viscut en una certa opulència i benestar material des de fa més de trenta anys, s'ha cercat la retribució material, la relació amb l'altre des de l'individualisme de matriu utilitarista i la recerca de la seguretat física i material. Les persones s'han dissolt en individus. L'estat ha xuclat les dinàmiques comunitàries; les grans corporacions, les societàries; i els mitjans de comunicació enfosqueixen i massifiquen el nostre entorn.

La resposta, les respostes, les alternatives no són fàcils. Les temptacions de solucions màgiques sempre apareixen en aquests moments. Des de la fe, no crec que se'n derivi ni un programa polític, ni una resposta política, única i redemptora. Però sí que penso que des de la fe i des de l'Església, com a minoria creativa o comunitat de sentit que s'ofereix a la societat, emergeix un clam d'amor i misericòrdia, de perdó i reconciliació, de fraternitat, de qual hem de ser testimonis des de la unitat i la comunió.